



ЖУЛЬЕН САНДРЕЛЬ

КІМНАТА
ЧУДЕС



ΚΙΜΗΤΑ
ΧΥΔΕΣ

JULIEN SANDREL

LA CHAMBRE DES MERVEILLES

Roman

ЖУЛЬЄН САНДРЕЛЬ

КІМНАТА ЧУДЕС

Роман

ХАРКІВ  **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.133.1
С18

Жодну з частин цього видання не можна
копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Sandrel J. La chambre des merveilles : Roman / Julien Sandrel. —
Paris : Calmann-Lévy, 2018. — 272 p.

Переклад з французької *Ірини Шагової*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

Сандрель Ж.

С18 Кімната чудес : роман / Жульєн Сандрель ; перекл. з фр. І. Ша-
гової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2019. — 192 с.

ISBN 978-617-12-6325-3 (PDF)

ISBN 978-617-12-4944-8

ISBN 978-2-7021-6289-7 (фр.)

Це був звичайний ранок, і Тельмі ніколи було слухати сина-підлітка Луї. А він хотів поділитися найважливішим: Луї уперше закохався. Але робота попри все. Робота, яку незабаром вона зненавидить і з якої звільниться, бо її єдиний син потрапив під колеса вантажівки і опинився у комі. Якщо протягом місяця він не прийде до тям, його відключать від апарату підтримки життєдіяльності. Тельма почувається винною у тому, що сталося. Луї — найдорожче, що в неї є. Тільки диво може повернути його до життя... У кімнаті сина жінка знаходить його щоденник. У ньому — список мрій Луї. Усе, що він хотів би зробити у своєму житті. Тельма має здійснити їх усі — це єдине, що вона може зробити для сина...

УДК 821.133.1

ISBN 978-617-12-4944-8
ISBN 978-2-7021-6289-7 (фр.)

- © Calmann-Lévy, 2018
- © DepositPhotos.com / jag_cz, обкладинка, 2018
- © Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2019

— *А скажіть-но мені, міс Тельмо, як так
сталось, що у вас немає діточок?
Адже Бог обдарував вас чимось особли-
вим, вам би передати це далі¹.*

Тельма і Луїза. Рідлі Скотт

¹ Переклад з англійської. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

I

Мій король

1.
10:32

— Луї, вже час! Давай, повторювати не буду. Будь ласка, вставай і вдягайся, бо запізнимось: уже двадцять по дев'ятій!

Приблизно так починався день, що згодом став найгіршим у всьому моєму житті. Я ще не знала, що того дня, в суботу, 7 січня 2017 року, час розділиться на дві частини: перед тим, що сталося, і після того. Перед тим була мить, яку хотілося зберегти навіки, а разом з нею усмішки, швидкоплинне щастя, світлини, що закарбувалися назавжди десь у темних закапелках пам'яті. Після того з'явилися роздуми: «чому», «а от якби», сльози, крики, розмита на щоках дорожезна туш, гул сирен, сповнені огидного співчуття погляди, неконтрольовані спазми шлунка — організм почав чинити опір. Зрозуміти, чому так трапилося, в ту мить було неможливо, бо таємницею володіли лише боги, та чи існували вони насправді — стосовно цього я також мала чимало сумнівів. Про що балакали між собою божества в той час,

о 9:20? «Одним більше, одним менше, яка різниця? — Ти впевнений? — Ну, не зовсім, та чом би й ні? — Твоя правда, чом би й ні? Адже світ від цього не перевернеться». Утім, я перебувала далеко від того всього, далеко від богів та власного серця. Саме я в ту хвилину наблизилася впритул до точки перелому, розриву, неповернення. Саме я сварилася з Луї через те, що він палець об палець ударити не хотів.

Тоді здавалося, що малий з розуму мене зведе. Вже півгодини я силувалася підняти його з ліжка, але всі намагання були марними. Опівдні ми мали зустрітися з матір'ю та поснідати разом — така собі щомісячна повинність, — тож я сподівалася перед тим заскочити на бульвар Осман та придбати червоні туфлі-човники, про які мріяла з перших днів розпродажу. Кортіло похизуватися ними в понеділок, під час зустрічі з великим босом «Гегемонії», косметичної компанії, на вівтар якої я поклала дні та ночі самовідданої праці протягом останніх п'ятнадцяти років. Під моїм керівництвом перебувала команда з двадцяти осіб, що вірою і правдою служили благородній справі: розвитку реклами та новітнім розробкам, тому що ми виготовляли шампуні, які видаляли до 100 % лупи, а слово «до» в цьому випадку означало, що з двохсот жінок, які спробували на собі дію продукту, лише одна могла підтвердити повне зникнення лущення. Дозвіл на згадане формулювання мені вдалося отримати після запеклої боротьби з юридичним відділом «Гегемонії» — у той час я дуже цим пишалася. Адже тепер компанія могла збільшити продажі, підвищити мені річну

зарплатню, а я мала нагоду провести літню відпустку разом з Луї й купити нові туфлі-човники.

Пробуркотівши щось незрозуміле, Луї вирішив послухатись та вдягнув надто обтислі джинси із занадто низькою посадкою, хлюпнув собі води на обличчя, за п'ять хвилин майстерно розкуйовдив волосся, але відмовився надіти шапку, незважаючи на крижаний холод цього ранку, промимрив якісь малозрозумілі слова, хоча зміст його промови був мені відомим («та чому я мушу йти з тобою?...»), нап'яв на носа сонцезахисні окуляри, схопив свій скейтборд — брудну, розмальовану по всій поверхні дошку, до якої я мусила кожного четвертого ранку купувати коліщата для змагань, — почепив червоний легенький пуховик Юнікло, взяв із собою пачку печива із шоколадною начинкою, погодився проковтнути порцію фруктового пюре з пластикової пляшечки, як він робив у п'ятирічному віці, та, нарешті, викликав ліфт. Я поглянула на годинник: 10:21. Чудово, у нас ще лишився час на мій відкалібрований план. На ритуал пробудження Людовика Великого я далекоглядно виділила чималий проміжок часу — ніколи не знаєш, як довго триватиме весь процес.

Погода була чудовою, на небі — ані хмаринки. Мені завжди подобалось холодне світло. Ніколи небо не здавалося мені синішим і чистішим, ніж під час моїх професійних поїздок до Москви. Столиця Росії для мене — королева зимового неба. Париж примірів на себе московські шати й стежив за нами сяючими очима. Разом з Луї ми вийшли з нашого помешкання, що

в другому окрузі, та попрямували вздовж каналу Сен-Мартен до Східного вокзалу, маневруючи між сім'ями, які вийшли на прогулянку, і туристами, що загіпнотизовано споглядали переправу баржі через шлюз мосту Ежен-Варлен. Я спостерігала за Луї, який гасав собі попередю на своїй дошці з коліщатами. Я пишалася своїм курдупелем, що мав із часом вирости в чоловіка. Могла б йому про це й сказати — такі думки існують тільки для того, щоб їх висловлювати, інакше вони не мають сенсу — але так і не наважилася. Останнім часом Луї помітно змінився. Під тиском зростання, притаманного його віку, з маленького ніжного хлопчика він перетворився на досить високого підлітка з натяком на першу борідку, яка пробивалася на його все ще дитячих, без прищиків щічках. Гарна постать у стадії формування. Усе відбувалося надто швидко. У моїх спогадах з'явилася картинка: ось прогулююся вздовж набережної Вальмі, підштовхую правою рукою сизувато-синього кольору візочок, а в лівій тримаю телефон. Здається, я всміхнулася від цього видіння. А може, просто вигадала це на підставі досвіду? Моя пам'ять зраджує мене, дуже важко відтворити свої думки в такі моменти, дарма що вони важливі. Якби я могла повернутися назад на кілька хвилин, то була б уважнішою. Якби я могла повернутися назад на кілька місяців, років — скільки б я змінила всього.

Відлунав останній звук мелодії «Вікенд», що Луї встановив її на моєму смартфоні. Дзвонив Ж.П. Яке лайно! Якого милого бос надзвонює в суботній ранок? Звичайно, таке вже траплялося, і не раз, адже неможливо

